

pravnih pesmi, pa ga je to vzpodbudilo, da je sam marsikatero pesem zložil za ta pevski zbor. Od teh pesmi omenjam: „Lahko noč“ („Lahko noč, dekle sladko, rožce glavce so nagnile“), katera je izšla v Hubadovi zbirki v „Glasbeni Matici“.

Razni so bili vzroki pri dr. Gustavu Ipavcu, da je pesmi skladal. Silil se gotovo nobenkrat ni. Večkrat ga je neko notranje zadovoljstvo vzpodbudilo, da je zapel sebi in narodu, drugikrat kaka nova, lepa pesem, katero je čital, in če je kdaj slišal mnogo igrati ali peti, so se vzbudile tudi v njem melodije, katere so do tedaj počivale v njegovi duši.¹ Mnogo-kdaj so ga tudi naprosili, posebno pri raznih domovinskih in cerkvenih svečanostih, da kaj napiše, kar je tudi storil. Z bratom Benjaminom je podpiral tudi „Vrtec“ z otročjimi pesmicami, katerih je zložil mnogo. Učitelju Antonu Kosiju v Središču je dal kakih 14 otročjih pesmic, da jih priobči v svojih spisih za mladino. Otroke je posebno ljubil in jim je rad zapel. Ko je l. 1890. bral v Tomšičevem „Vrtcu“ preprosto pesmico češke pisateljice Vilme Sokolove: „Kdo je to?“ („Znate li me? Ali ne?“) mu je ugajala ta pesmica o Anici tako, da jo je precej uglasbil. Dobri dedek jo je posvetil svoji vnučici, kakor je sam napisal:

Ker se pesem lepa mi
mična in vesela zdi,
vglasbil sem jo vnučici,
Cajnkarjevi Anici!

Vseh pesmi je uglasbil dr. Gustav Ipavec čez šestdeset, od katerih jih je še blizu štirideset netiskanih. Bilo bi dobro, da se pregleda ta njegova glasbena zapuščina in izda to, kar bi naše pevske kroge zanimalo. Morda bode storil to njegov sin Josip, ki je sam več skladatelj. Razen že omenjenih pesmi naj navedem tu še te-le moške in mešane zборе: Rožmarin, Mornarska, Sokolska, Pri Savici, Kukavica (dve skladbi, ena tiskana v „Novih akordih“, zv. III., št. 1.), Večernica, Poročni zvon, Pod prozorom, Tiček, (mešan zbor, „Novi akordi“, l. I., št. 2.), Na plesu (moški zbor, „Novi akordi“, l. IV., št. 5.), Tri čašice, Lahko noč, Korotan, Ljubezen obnovljena, Molitev, Naše gore (mešan zbor z baritonskim samospevom, gl. M. Hubad: 14 moških in mešanih

zborov), Moja zvezda, Veseli pevec, V tihi noči, Milada, Večerna, Avstrija moja, Budnica, Molitev (druga), Planinar, Na ples, Hišica očetova, Na dr. Prešernovem grobu, Brodar (moški zbor, gl. M. Hubad: 14 moških in mešanih zborov), Mlinar, Slovo od lastovke, Domovini, Danici, Kdo je mar?, Slovensko dekle, Jadransko morje, Slavnostna pesem, Popotna pesem, Pet čaša, Nazaj v planinski kraj, Slovo od doma, Planinec (moški zbor, gl. M. Hubad: 14 moških in mešanih zborov), Logarjevi dolini, Slovenski svet ti si krasan, Zagorska, Slovo od doma (mešan zbor, zložil 5. novembra

DR. JOSIP IPAVEC

1906, besede Jos. Cimpermana) itd. To je lepo število pesmi. Vendar je pesem Ipavca kot sivega starčka še vedno veselila. Ko sem bil zadnjikrat pri njem, mi je rekel: „Zdaj sem pa nekatere lepe pesmi dobil, zdaj jih bom pa delal.“

Dr. Gustav Ipavec je bil vrl narodnjak. Že iz popisa njegovih pesmi se razvidi, da je najrajši komponiral take, v katerih je bil domovinski značaj. Svojega narodnega prepričanja ni nikdar zatajil in prav on je mnogo pripomogel, da se je v Šent Jurju in njegovi okolici tako lepo razvila narodna zavest. Vendar ne samo za Slovence, nego tudi za druge slovanske brate je imel odprto srce; posebno je pa ljubil Hrvate. Že ko je bil v Gradcu v sedmi in osmi šoli, se je družil najrajši s Hrvati, s katerimi je sedel (bili so takrat tamkaj štipendisti: Baltić,

¹ Jakob Kočevár, od 1. majnika 1873 kaplan v Šent Jurju na južni železnici, umrl kot deficient v Novi cerkvi, je pripovedoval, da je Gustav Ipavec kaj rad poslušal cigansko godbo. Če so prišli ciganski muzikantje v Št. Juri, tedaj je vsakikrat prišel dr. Gustav Ipavec h Kočevárju in ga je naprosil, da ga je zvečer spremljal v gostilno, kjer so cigani igrali. Tam jih je poslušal in je ostal, dokler je koncert trajal, dočim ni bil navajen gostilniškega posedanja. Kočevárju je rekel, da po takem koncertu doma h glasovirju prisede in da tedaj najrajši komponira.